

USNESENÍ

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Lukáše Pišvejce, soudkyně JUDr. Veroniky Burianové a soudce Mgr. Aleše Smetanky ve věci

žalobce: N. D. T. P., narozený dne X, státní příslušnost Vietnamská socialistická republika,
bytem Č. K.,
zastoupený Mgr. Markem Sedlákem, advokátem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha,

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2022, č. j. MV-142230-4/SO-2022,

takto:

- I. Žaloba se odmítá.
- II. Žalobci se z účtu Krajského soudu v Plzni vrací zaplacený soudní poplatek za žalobu ve výši 3 000 Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou ze dne 3. 11. 2022, došlou Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“) dne 4. 11. 2022, domáhal zrušení rozhodnutí žalované ze dne 7. 10. 2022, č. j. MV-142230-4/SO-2022 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo rozhodnuto o žádosti žalobce o nové posouzení důvodů pro neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným tak, že žalovaná shledala, že je dán důvod pro neudělení takového víza dle § 56 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“).
2. Před věcným posouzením důvodnosti žaloby se soud nejprve zabýval otázkou její přípustnosti.
3. Řízení ve správním soudnictví je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále též „*s. ř. s.*“).
4. Soud neprojednával věc samu, a proto mohl rozhodnout bez jednání (§ 49 odst. 1 věty

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

prvé s. ř. s. *a contrario*).

5. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. *nestanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřípustný.*
6. Podle § 68 písm. e) s. ř. s. je žaloba nepřípustná také tehdy, *domáhá-li se přezkoumání rozhodnutí, které je z přezkoumání podle tohoto nebo zvláštního zákona vyloučeno.*
7. Podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců platí, že *z přezkoumání soudem jsou vyloučena rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza a rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza.*
8. Ustanovení § 17b zákona o pobytu cizinců stanoví, že *dlouhodobým vízem je vízum k pobytu nad 90 dnů.*
9. Podle § 30 odst. 1 věty první zákona o pobytu cizinců *vízum k pobytu nad 90 dnů uděluje ministerstvo na žádost cizince, který hodlá pobývat na území za účelem vyžadujícím pobyt na území delší než 3 měsíce.*
10. Skutečnost, že žádost žalobce, která byla předmětem napadeného rozhodnutí, byla žádostí podle § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, tedy žádostí o dlouhodobé vízum, byla zřejmá z obsahu napadeného rozhodnutí (např. str. 1 a 4), a rovněž žalobce to výslovně potvrdil v první větě bodu 2 žaloby.
11. Napadeným rozhodnutím bylo rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza. Takové rozhodnutí je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. (srov. právní větu rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2013, č. j. 1 Ans 9/2013 – 39, či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Azs 115/2018 – 39, bod 14). Podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců je však vyloučeno ze soudního přezkumu, přičemž tato výlučka soudního přezkumu není v rozporu s ústavním pořádkem, neboť na udělení víza nemá žadatel nárok a neudělením víza není zasaženo do žádného základního práva, kterému podle čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod náleží soudní ochrana (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 – 28, bod 9 a tam citovaná judikatura, zejm. nálezy Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11). Napadené rozhodnutí je tedy podle vnitrostátní úpravy vyloučeno ze soudního přezkumu, a proto by měla být žaloba proti němu soudem pro nepřípustnost odmítnuta.
12. Článek 47 odst. 1 Listiny základních práv EU stanoví, že *každý, jehož práva a svobody zaručené právem Unie byly porušeny, má za podmínek stanovených tímto článkem právo na účinné prostředky nápravy před soudem.*
13. Soud se vzhledem k uvedenému čl. 47 Listiny základních práv EU zabýval otázkou, zda přípustnost žaloby, kterou vylučují vnitrostátní předpisy, nevyplývá z unijních předpisů. Členské státy totiž musejí zajistit soudní ochranu práv, která jednotlivcům vyplývají z unijního práva. Bylo-li by právo žalobce na udělení dlouhodobého víza odvozeno z unijních předpisů, měl by žalobce právo na soudní přezkum rozhodnutí o neudělení takového víza (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018 – 50, body 11 a 12; a rozsudky Soudního dvora Evropské unie ze dne 13. 12. 2017, Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, věc C-403/16; a ze dne 16. 5. 2017, Berlioz Investment Fund, věc C-682/15).
14. Soud dospěl k závěru, že žalobcův případ nespadá do působnosti unijního práva.

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

15. Při vydávání víz uplatňují správní orgány z unijního práva vízový kodex [nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009 – dále jen „vízový kodex“)] a směrnicí č. 2004/38/ES, o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států (dále jen „směrnice“; srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 - 28, bod 10; ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018 - 50, bod 11; či ze dne 26. 9. 2019, č. j. 9 Azs 115/2018 - 39, bod 12).
16. Vízový kodex se vztahuje na udělování krátkodobých víz pro pobyty nepřesahující tři měsíce (srov. čl. 1 odst. 1 vízového kodexu a rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016 - 49, bod 23). Žalobce však požádal o dlouhodobé vízum podle § 30 odst. 1 zákona o pobytu cizinců ve spojení s § 17b téhož zákona. Proto se na udělení víza žádaného žalobcem vízový kodex nevztahuje.
17. Žalobcem žádané vízum není regulováno ani směrnicí. Podle svého článku 1, resp. 3 odst. 1 se směrnice vztahuje jen na občany EU a jejich rodinnými příslušníky. Žalobce není občanem EU (je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky) ani rodinným příslušníkem občana EU (žalobce netvrdil, že by jím byl, a v řízení argumentoval vztahem se svou matkou, která je též státní příslušnicí Vietnamské socialistické republiky). Soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 7. 2011, č. j. 3 As 4/2010 - 151, bod 44: *„Ostatně i Soudní dvůr potvrdil, že právo pobytu v členském státě přísluší na základě směrnice 2004/38/ES nikoli všem státním příslušníkům třetích zemí, ale pouze těm státním příslušníkům třetích zemí, kteří jsou ve smyslu čl. 2 bodu 2 této směrnice rodinnými příslušníky občana Unie, který využil své právo volného pohybu. Pobyt, který uvedená směrnice upravuje, je tak v první řadě spojen s využitím práva volného pohybu osob. Pokud tedy občan Unie nikdy nevyužil svého práva volného pohybu a vždy pobýval v členském státě, jehož je státním příslušníkem, nespadá pod pojem „oprávněné osoby“ ve smyslu čl. 3 odst. 1 citované směrnice, stejně tak ani jeho rodinný příslušník (srov. bod 73 rozsudku Soudního dvora ze dne 25. 7. 2008, Metock, C-127/08, Sb. rozh., s. I-6241, a body 35 až 43 rozsudku ze dne 5. 5. 2011, McCarthy, C-434/09“.* Lze ještě dodat, že Směrnice Rady 2003/86/ES, o právu na sloučení rodiny, se na případ žalobce nevztahuje, jak sám žalobce v druhé větě bodu 2 žaloby potvrdil. Vízum žádané žalobcem není upraveno unijním právem. Proto na rozhodnutí o žádosti o takové vízum nelze vztáhnout unijní požadavky na jeho soudní přezkum.
18. Soud shrnuje, že žaloba je podle vnitrostátního práva nepřipustná a její přípustnost nezakládá ani unijní právo.
19. Žalobce dovozoval přípustnost své žaloby z toho, že chce v ČR realizovat rodinný život se svou matkou a jejím manželem. Napadené rozhodnutí proto mělo zasahovat do základního práva žalobce na rodinný život dle čl. 10 odst. 1, 2, čl. 30 a čl. 32 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, kdy právo na soudní přezkum napadeného rozhodnutí žalobce dovozoval z čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod. Žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45, a rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2020, č. j. 5 A 203/2017 - 29.
20. V případě cizinců neexistuje ústavně zaručené právo, vyplývající z Listiny základních práv a svobod nebo z mezinárodních smluv o lidských právech, na jejich pobyt na území ČR, a

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

proto cizinci nemají právní nárok na udělení pobytového víza. V případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže bez dalšího dojít k zásahu do základních práv a svobod a je tudíž v kompetenci zákonodárce toto řízení vyloučit ze soudního přezkumu, aniž by se tím dostal do rozporu s dikcí čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (srov. právní větu nálezu pléna Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11).

21. V usnesení ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 393/20, bod 25, Ústavní soud dále uvedl, že *„otázka udělování víz správními orgány je čistě politická (o čemž ostatně svědčí i vynětí zákonodárcem z přezkumu správními soudy). Pro ústavněprávní přezkum je však podstatné, že touto problematikou rozhodování o neudělení víza, eventuálně o neprodloužení víza ve vazbě na základní práva, se Ústavní soud v minulosti již zabýval v řadě případů. V již citovaném nálezu sp. zn. Pl. ÚS 23/11. Ústavní soud připomněl, že veškerá jeho rozhodnutí v této právní otázce stojí na tezi, že na udělení víza není právní nárok a neexistuje subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky (vyjma unijních občanů). Ústavní soud tehdy uzavřel, že trvá na dosud traktovaném závěru, dle něhož v případě rozhodnutí o neudělení víza nemůže dojít k zásahu do základních práv a svobod.“*
22. Vyloučení soudního přezkumu rozhodnutí o neudělení víza tedy není v rozporu s čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, příp. čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod tak, jak tvrdí žalobce s odkazem na čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod a čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.
23. Subjektivní právo na pobyt cizince na území ČR nevyplývá ani z žádného mezinárodního katalogu lidských práv (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 6. 2020, č. j. 3 Azs 260/2019 - 27, bod 16). Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod negarantuje právo cizinců vstoupit či přesídlit do konkrétního státu a smluvní strany mají právo kontrolovat vstup, pobyt a vyhoštění cizinců (viz rozsudek velkého senátu Evropského soudu pro lidská práva ze dne 12. 3. 2014 ve věci Kurić a ostatní proti Slovinsku, č. 26828/06, bod 355: *„According to the Court's case-law, the Convention does not guarantee the right of an alien to enter or to reside in a particular country and Contracting States have the right, as a matter of well-established international law and subject to their treaty obligations, including the Convention, to control the entry, residence and expulsion of aliens (see, among many other authorities, Chahal v. the United Kingdom, 15 November 1996, § 73, Reports 1996-V; El Boujaïdi v. France, 26 September 1997, § 39, Reports 1997-VI; Baghli v. France, no. 34374/97, § 45, ECHR 1999-VIII; Boultif v. Switzerland, no. 54273/00, § 39, ECHR 2001-IX; Üner v. the Netherlands [GC], no. 46410/99, § 54, ECHR 2006-XII; and Slivenko, cited above, § 115).“*
24. Co se týká případného extraterritoriálního účinku čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, žalobce nesplňoval přísné podmínky pro jeho přiznání, jak tyto vyplývají z judikatury Evropského soudu pro lidská práva, když z ničeho nevyplývalo, že žalobce nemohl realizovat rodinný či soukromý život v zemi původu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45). Z ničeho ani nevyplývalo, že by žalobce byl závislý na své matce, se kterou chtěl pobývat v ČR. Žalobce je státním příslušníkem Vietnamské socialistické republiky. Žije ve Vietnamu u prarodičů z matčiny strany. Je zletilý, má dokončené středoškolské vzdělání, pracuje na plantáži, kde se pěstují kešu ořechy nebo kaučukovník. Žalobce podal žádost o dlouhodobé vízum za účelem rodinným, neboť v ČR chtěl pobývat se svou matkou, která je státní příslušnicí Vietnamu a pobývá v ČR na základě povolení k dlouhodobému

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

pobytu. Současný manžel žalobcovy matky pobývá v ČR na základě povolení k trvalému pobytu. Žalobce nikdy nebyl v ČR, jeho matka ho ve Vietnamu od roku 2019 nenavštívila. Tolik tedy i k žalobnímu odkazu na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45, a extrateritoriální účinky čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

25. Přípustnost žaloby nemohla založit ani jeho argumentace čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, neboť „*vstup, pobyt a vyhošťování cizinců [...] tomuto ustanovení Úmluvy nepodléhá, neboť rozhodnutí týkající se těchto otázek nezahrnují rozhodnutí o občanských právech ani neznamenají trestní obvinění, což Evropský soud pro lidská práva uvedl poprvé ve věci Maaouia proti Francii (rozsudek velkého senátu ze dne 5. 10. 2000, č. 39652/98), na který dále ve své judikatuře konstantně odkazuje*“ (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2019, č. j. 4 Azs 34/2015 - 41, bod 19; a ze dne 10. 9. 2009, č. j. 9 As 95/2008 - 45).
26. Pokud žalobce argumentoval článkem 10 odst. 1 a článkem 30 Listiny základních práv a svobod, není zřejmé, jak se žalobcova věc týká jeho lidské důstojnosti, osobní cti, dobré pověsti a jména, příp. hmotného zabezpečení ve stáří, při nezpůsobilosti k práci a ztrátě živitele. Pokud jde o článek 32 Listiny základních práv a svobod, na který též žalobce odkazoval, z tvrzení žalobce nevyplývalo, že by byl nezletilým dítětem, ani nezaopatřeným zletilým dítětem.
27. Stran žalobní argumentace rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 29. 6. 2020, č. j. 5 A 203/2017 - 29, soud uvádí, že ji neshledal důvodnou. Městský soud v Praze přezkoumával rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem společného soužití s manželem žadatelky, kdy jednou z žalobních námitek bylo tvrzení, že se v případě žádosti žadatelky po materiální stránce jednalo o žádost o povolení dlouhodobého pobytu za účelem sloučení rodiny manželů podle § 42a odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Městský soud v Praze tedy musel meritorně posuzovat, zda žadatelka žádala o dlouhodobé vízum, nebo o dlouhodobý pobyt, kdy v bodě 27 rozsudku uzavřel, že šlo o dlouhodobé vízum. Předmětem sporu byla tedy otázka samotného charakteru žádaného pobytového oprávnění. V bodě 23 odůvodnění rozsudku se Městský soud zabýval přípustností žaloby a dospěl k závěru, že žaloba je přípustná. Tento závěr opřel výlučně o právní úpravu a judikaturu týkající se udělování *krátkodobých* víz (vízový kodex a rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016 - 23). Mezi *krátkodobými* a *dlouhodobými* vízy je však třeba rozlišovat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016 - 49, bod 23). Jelikož toliko udělování *krátkodobých* víz spadá do působnosti unijního práva, je třeba na rozhodnutí o neudělení *krátkodobého* víza vztáhnout požadavky na jeho soudní přezkum (srov. body 13 a 14 tohoto usnesení). Na rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným však požadavky unijního práva vztáhnout nelze, neboť rozhodování o udělení takového víza nespadá do působnosti unijního práva. Soud tedy uvedený rozsudek Městského soudu v Praze nepřesvědčil o přípustnosti žaloby žalobce, a to z důvodu popsané skutkové odlišnosti a nevysvětleného východiska, že přípustnost žaloby ve věci dlouhodobého víza je dána unijní regulací *krátkodobých* víz.
28. Ani z jiných, žalobcem neodkazovaných, rozhodnutí soudů rozhodujících ve správním soudnictví nevyplývá, že by žaloba proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

neudělení dlouhodobého víza měla být, s výjimkou případů, kdy je udělení dlouhodobého víza v působnosti unijního práva, přípustná.

29. V rozsudku ze dne 4. 1. 2018, č. j. 6 Azs 253/2016 - 49, se Nejvyšší správní soud zabýval přezkumem rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem studia. Tento případ spadl do působnosti unijního práva (konkrétně směrnice č. 2004/114/ES), proto Nejvyšší správní soud dovodil, že takové rozhodnutí není vyloučeno ze soudního přezkumu (srov. bod 43 rozsudku). V bodě 45 citovaného rozsudku pak Nejvyšší správní soud výslovně uvedl (zvýraznění přidáno zdejšími soudem): „*Nejvyšší správní soud proto dospěl k závěru, že odmítnutí práva stěžovatele obrátit se na soud porušuje jeho právo plynoucí z článku 47 Listiny ve spojení s článkem 18 odst. 4 směrnice Rady 2004/114/ES. Nejvyšší správní soud má za to, že s ohledem na rozsudek ve věci Soufiane El Hassani, s vědomím odlišností úpravy krátkodobých víz ve vízovém kodexu a dlouhodobých víz v národní úpravě, se za současného stavu judikatury SDEU již jedná o „acte éclairé“, a neshledal proto důvody pro předložení předběžné otázky. Toto posouzení se vztahuje na situaci žádostí o dlouhodobé vízum podaných dle směrnice Rady 2004/114/ES. Vzhledem k tomu, že úprava § 171 písm. a) zákona o pobytu cizinců vylučuje soudní přezkum rozhodnutí o neudělení víza, tato vnitrostátní úprava je v posuzovaném případě neaplikovatelná pro rozpor s právem Evropské unie, konkrétně pro rozpor se směrnicí Rady 2004/114/ES ve spojení s čl. 47 odst. 1 Listiny; k takovému postupu srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn.: Pl. ÚS 12/08 (U 12/51 SbNU 823) nebo rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 11. 2017, č. j. 6 Azs 320/2017 - 20.*“ Závěr o přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza tak lze vztáhnout pouze na případy udělování dlouhodobých víz za účelem studia dle výše uvedené směrnice. Nelze jej proto aplikovat v projednávané věci.
30. Soudu je známo, že za přípustnou považoval Nejvyšší správní soud i žalobu proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem podnikání ve věci sp. zn. 5 Azs 283/2018. Argumentace Nejvyššího správního soudu stran přípustnosti žaloby je obsažena zejména v bodech 10 až 13 již citovaného rozsudku ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 - 28. Nejvyšší správní soud dovodil, že správní orgány v tehdejší věci aplikovaly vízový kodex, a proto jejich rozhodnutí muselo být podrobeno soudnímu přezkumu. Správní orgány však v této, Nejvyšším správním soudem posuzované, věci neaplikovaly vízový kodex, neboť rozhodovaly o žádosti o dlouhodobé vízum (srov. bod 1 citovaného rozsudku). Pokud pak Nejvyšší správní soud v bodě 13 rozsudku č. j. 5 Azs 283/2018 - 28 uvedl, že „*žaloba by měla být rovněž projednána bez ohledu na to, jaký je důvod podání žádosti o dlouhodobé vízum – podnikání, studium atd. (srov. rozsudek Soudního dvora Evropské unie ve věci El Hassani, z něhož krajským soudem zmiňované rozdělování žádostí podle jejich důvodů nevyplývá)*“, nemá tento právní názor oporu v citovaném rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci El Hassani (rozsudek SDEU ze dne 13. 12. 2017, Soufiane El Hassani proti Minister Spraw Zagranicznych, věc C-403/16), neboť tento rozsudek se týkal výkladu čl. 32 odst. 3 vízového kodexu, a dopadal tedy na krátkodobá víza, jejichž udělování je na rozdíl od udělování dlouhodobých víz za účelem rodinným v působnosti unijního práva. Závěry Soudního dvora Evropské unie prezentované v jeho rozsudku ve věci El Hassani proto nelze mechanicky přenášet na udělování dlouhodobých víz. V případě dlouhodobých víz je naopak zapotřebí rozlišovat mezi důvody podání žádostí o jejich udělení, neboť některé účely, pro něž je o dlouhodobé vízum žádáno, mohou spadat do působnosti unijního

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

práva (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 253/2016 - 49). Závěry o přípustnosti žaloby proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů pro neudělení víza tak, jak byly formulovány v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 10. 2019, č. j. 5 Azs 283/2018 - 28, lze podle názoru soudu považovat za judikaturní exces, jak ostatně naznačil sám Nejvyšší správní soud v bodě 10 svého rozsudku ze dne 3. 12. 2020, č. j. 10 Azs 21/2020 - 28.

31. Žalobu proti rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným shledaly přípustnou i Městský soud v Praze ve věci sp. zn. 5 A 224/2018, resp. Krajský soud v Ústí nad Labem ve věci sp. zn. 15 A 12/2019.
32. Městský soud v Praze v rozsudku ze dne 14. 4. 2021, č. j. 5 A 224/2018 - 40, v bodech 33 a 34, uvedl s odkazem na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 253/2016 - 49, a ze dne 18. 9. 2019, č. j. 10 Azs 112/2018 - 50, že žaloba proti přezkoumávanému rozhodnutí je přípustná. První citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu se však týkal specifického typu dlouhodobého víza za účelem studia, jehož vydávání spadá do působnosti unijního práva, a druhý citovaný rozsudek se týkal krátkodobého víza, jehož udělování taktéž spadá do působnosti unijního práva - na oba dva typy víz se proto uplatní požadavky unijního práva na soudní přezkum rozhodnutí o jejich neudělení. Městský soud v Praze dovedl přípustnost žaloby proti rozhodnutí ve věci dlouhodobého víza argumentací týkající se udělování krátkodobého víza, resp. dlouhodobého víza, které je ale v působnosti unijního práva. Jeho argumentace však nereflektovala, že tehdy napadené rozhodnutí bylo rozhodnutím o dlouhodobém vízu nespadajícím do působnosti unijního práva, a proto podle názoru soudu neměla být dovozena přípustnost žaloby takovému rozhodnutí na základě unijního práva.
33. Obdobně i Krajský soud v Ústí nad Labem v bodech 21 a 22 rozsudku ze dne 30. 8. 2021, č. j. 15 A 12/2019 - 46, dovedl přípustnost žaloby proti rozhodnutí o neudělení dlouhodobého víza za účelem rodinným. Učinil tak na podkladě rozsudku Soudního dvora Evropské unie ve věci El Hassani, rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 23. 4. 2018, č. j. 45 A 102/2016 - 23, které se však týkaly udělování krátkodobých víz, rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 6 Azs 253/2016 - 49, který se týkal dlouhodobého víza za účelem studia, které spadá do působnosti unijního práva, a rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 283/2018 - 28, vůči němuž se zdejší soud vymezil v bodě 28 odůvodnění tohoto usnesení.
34. Na podporu argumentace o nepřípustnosti žaloby žalobce z důvodu, že napadené rozhodnutí je vyloučeno ze soudního přezkumu dle § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců, soud odkazuje i na ustálenou judikaturu Ústavního soudu (usnesení ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 393/20; ze dne 25. 2. 2020, sp. zn. II. ÚS 163/20; či ze dne 25. 3. 2020, sp. zn. I. ÚS 228/20), dle které „*nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza je zaprvé vyloučeno ze soudního přezkumu podle § 171 odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., přičemž ústavní konformitu tohoto ustanovení [v témže znění tehdy jako § 171 písm. a) téhož zákona] stvrdil Ústavní soud ve svém nálezu sp. zn. Pl. ÚS 23/11 ze dne 24. 4. 2012 (N 86/65 SbNU 161; 234/2012 Sb.)*“, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 4. 2015, č. j. 4 Azs 34/2015 - 41, dle kterého je rozhodnutí o žádosti o nové posouzení důvodů neudělení dlouhodobého víza za účelem podnikání vyloučeno ze soudního přezkumu.
35. Soud z výše uvedených důvodů žalobu žalobce výrokem I. tohoto usnesení odmítl podle §

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

- 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. ve spojení s § 68 písm. e) s. ř. s., neboť se žalobce domáhal přezkumu rozhodnutí, které je ze soudního přezkumu vyloučeno na základě § 171 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.
36. Soudní poplatky jsou upraveny v zákoně č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o soudních poplatcích“).
37. Podle § 10 odst. 3 věty třetí zákona o soudních poplatcích *byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek*.
38. Žalobce uhradil dne 15. 11. 2022 na soudní poplatek částku ve výši 3 000 Kč, jak je patrné ze záznamu o složení ze dne 16. 11. 2022.
39. Jelikož soud žalobu výrokem I. tohoto usnesení odmítl, rozhodl soud v souladu s § 10 odst. 3 věty třetí zákona o soudních poplatcích výrokem II. tohoto usnesení o vrácení soudního poplatku žalobci ve lhůtě do třiceti dnů od právní moci tohoto usnesení k rukám jeho zástupce.
40. O nákladech řízení soud rozhodl výrokem III. tohoto usnesení podle § 60 odst. 3 věta první s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li žaloba odmítnuta.

Poučení:

Proti tomuto usnesení lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení usnesení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 22. listopadu 2022

Mgr. Lukáš Pišvejc v.r.
předseda senátu